

Arrest

nr. 183 937 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAYER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U werd geboren op 13 september 1993 in Bagdad. U woonde daar vanaf uw geboorte tot eind juni, begin juli 2015 in de Iskan wijk.

Sinds begin 2014 werkte u als manager of tussenpersoon voor zangers. Eén van die zangers was uw nonkel, Mohammed (A.J.).

Op 5 april 2015 ontving u een dreigbrief die men op uw auto had gelegd. U werd bedreigd door sjjiitische milities dat u moest betalen of dat u anders zou sterven. U nam deze brief echter niet serieus.

Op 10 april 2015 ging u tijdens de ochtend naar de garage om uw wagen te laten repareren. U parkeerde de auto en ging naar binnen in de garage.

Op dat moment ontplofte er een kleefbom, die op uw wagen was geplaatst. Een voetganger die toevallig passeerde werd geraakt. De politie kwam langs, maakte een verslag van de aanslag en bracht u naar het politiekantoor waar ze u ondervroegen.

Vanaf dat moment woonde u niet meer thuis. U woonde eerst bij uw nonkels (de broers van uw vader) in de wijk Adhamiyah, te Bagdad. U woonde daar iets minder dan een maand en verhuisde nadien naar de wijk Yarmouk, te Bagdad, bij een verwant van uw moeder. Vanuit Yarmouk verhuisde u naar de provincie DIALA, omdat de stam van uw vader daar woont. Twee dagen voor uw vertrek kwam uw zus u halen en verbleef u nog twee dagen in Bagdad. Na de bomaanslag op uw wagen verhuisden uw ouders van de wijk Iskan naar de Draagh wijk.

U verliet Irak op 30 juli 2015 en reisde met het vliegtuig vanuit Bagdad via Erbil naar Istanbul in Turkije. Vanuit Turkije reisde u op 17 augustus 2015 met de boot naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en reisde u onder meer door Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland om op 27 augustus 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 28 augustus 2015.

Op 8 augustus 2015 werd uw vader vermoord toen milities het huis binnenvielen. De milities dachten dat u daar was omdat uw neef, die heel erg op u lijkt, bij u thuis was op dat moment. Uw moeder woonde tijdelijk bij uw grootouders langs vaderskant maar keerde nadien terug naar de Draagh wijk. In mei 2016 ontving uw moeder een dreigbrief van Asaib Ahl al-Haq en nog dezelfde dag werd het huis van uw moeder beschoten. De neef van uw moeder kwam uw moeder en zus ophalen en sindsdien woont ze bij hem in de Atafiyah wijk te Bagdad.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u volgende documenten in: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, uw paspoort, de overlijdensakte van uw vader, een verslag van de politie in verband met de kleefbom, een document in verband met de ondervraging door de politie, een brief van de rechtbank, Een document waarin u de rechtbank om kopieën van uw documenten vraagt (en een bevestiging van die brief), foto's van het ongeval en een dreigbrief, een dreigbrief gericht aan uw moeder, foto's over de beschieting van de woning van uw moeder, foto's van uw werk als manager met zangers.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zal krijgen met de milities die u bedreigd hebben omwille van uw soenniet zijn, omdat u welstellend was en omwille van het feit dat u als manager werkte voor muzikanten, wat verboden zou zijn door de milities. Deze milities plaatsten een kleefbom op uw wagen, vermoordden uw vader en bedreigden uw moeder.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongelooftwaardig is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw gedrag na het ontvangen van de dreigbrief niet in overeenstemming is met de ernst van de bedreiging die ten opzichte van u in die brief werd geuit. In deze brief werd u met de dood bedreigd wanneer u niet zou betalen (CGVS 20/06/2016, pg. 5, 12; CGVS 22/08/2016, pg. 4). U verklaarde zowel op het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), als op het eerste en tweede gehoor bij het CGVS dat u de dreigbrief die u voor de bomaanslag ontving 'niet serieus nam'. U verklaarde zelf dat u de brief genegeerd had en er niets aangedaan had omdat u dacht dat 'er niets zou gebeuren' (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS 20/06/2016, pg. 11; CGVS 22/08/2016, pg. 5). Anderzijds verklaarde u op het tweede gehoor bij het CGVS dat er in uw wijk 'van alles gebeurde zoals moorden, huizen die in brand werden gestoken, en mensen die uit hun huizen moesten vluchten'. U herhaalde deze woorden nog eens op het einde van het tweede gehoor en u zei over de situatie in Irak dat 'er veel incidenten gebeurden, er zijn veel mensen vermist en er worden mensen vermoord, het is een grote chaos bij ons en zeer gevaarlijk' (CGVS 22/08/2016, pg. 3 & 11). In deze zeer gewelddadige context die u van Bagdad en Irak schetste, waarbij er vaak consequenties verbonden zijn aan dreigbrieven, is het dan ook zeer merkwaardig dat u die brief niet serieus neemt, zeker gezien u volgens uw verklaringen ook beseftte dat de sjiiitische milities waarschijnlijk achter deze dreigbrief zaten (CGVS 22/08/2016, p. 4). Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, als soenniet, in de door u beschreven context, net extra waakzaam bent na het ontvangen van een brief van een sjiiitische militie waarin u expliciet met de dood wordt bedreigd. Het was voor u bovendien geen gewoonte om een dreigbrief of bedreigingen te krijgen aangezien u zelf verklaarde voor de dreigbrief nooit problemen gekend te hebben (CGVS 20/06/2016, pg. 11; CGVS 22/08/2016, pg. 3). Het feit dat u een dreigbrief niet serieus neemt en met een zekere laksheid benadert in de hierboven beschreven situatie, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast legde u over verschillende elementen van uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen af.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw acties na het ontvangen van de dreigbrief. Op het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u enkel met uw broer Ali over de dreigbrief had gesproken voor de bomaanslag (CGVS 20/06/2016, pg. 12). U had dit enkel tegen hem gezegd omdat u de anderen, onder meer uw ouders, niet ongerust wou maken (CGVS 20/06/2016, pg. 12). Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat u enkel tegen uw zus Abir iets gezegd had over de dreigbrief die u gekregen had. Er werd bovendien tijdens het tweede gehoor tot tweemaal toe bevestiging gevraagd om er zeker van te zijn dat u het alleen tegen uw zus gezegd had (CGVS 22/08/2016, pg. 5). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u met uw broer enkel over de ontploffing had gesproken en niet over de dreigbrief. U bleef erbij dat u enkel met uw zus had gesproken over de dreigbrief en suggereerde dat deze tegenstrijdigheid te wijten kon zijn aan een foute vertaling door de tolk (CGVS 22/08/2016, pg. 10). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen enkele opmerking heeft gemaakt over de tolk of problemen bij de vertaling. U antwoordde bovendien bevestigend toen u werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS 20/06/2016, pg. 17). Deze tegenstrijdigheid kan evenmin aan een loutere vergissing of vergetelheid van uw kant worden toegeschreven, gezien u in eerste instantie héél uitdrukkelijk verklaarde dat u met Ali over de dreigbrief had gesproken en dat Ali 'bang' reageerde nadat u hem over de dreiging inlichtte. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de enige persoon met wie u sprak over de dreigbrief ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich wel herinnert wie de enige persoon was met wie u sprak over de dreigbrief, de allereerste keer dat u persoonlijk zou zijn bedreigd, vooral omdat het niet om een wildvreemde gaat, maar om iemand die tot de intieme familiekring behoort.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat uw moeder een dreigbrief ontving en het moment dat het huis beschoten werd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw moeder de dreigbrief ontving de dag voor de beschieting (CGVS 20/06/2016, pg. 2). Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat de dreigbrief en de beschieting op hetzelfde moment plaatsvonden (CGVS 22/08/2016, pg. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, ontkende u en zei u dat u op het eerste gehoor wel had gezegd dat het op dezelfde dag plaatsgevonden had (CGVS, 22/08/2016, pg. 11). U wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan foutieve vertalingen van de tolk tijdens het eerste gehoor (CGVS, 22/08/2016, pg. 11). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen enkele opmerking heeft gemaakt over de tolk of problemen bij de vertaling. U antwoordde bovendien bevestigend toen u werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS 20/06/2016, pg. 17). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u over het tijdstip waarop zulke zware feiten – de dreigbrief gericht aan uw moeder en de beschieting van haar woning – plaatsvonden, tegenstrijdige verklaringen aflegde. Het feit dat u over zulke ingrijpende gebeurtenissen voor uw moeder, die er haar zelfs toe dwongen te verhuizen, tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de personen met wie u bij de politie documenten ging ophalen op 19 mei 2015. U verklaarde op het eerste gehoor bij het CGVS dat u samen met uw zus en uw broer deze papieren ging ophalen. Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat u samen met uw moeder, uw zus en uw broer deze documenten ging ophalen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u deze tegenstrijdigheid en zei u dat u tijdens het vorige interview wel had gezegd dat uw moeder erbij was (CGVS 20/06/2016, pg. 14; CGVS 22/08/2016, pg. 8, 10). U verwees bovendien op het einde van het gehoor opnieuw naar de tolk als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden (CGVS 22/08/2016, pg. 11). Zoals eerder vermeld werd, is dit geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien u tijdens het eerste gehoor geen enkele opmerking gemaakt heeft over de tolk of de vertalingen (CGVS 20/06/2016, pg. 17). Uw verklaringen betreffende het ophalen van deze documenten waren bovendien inconsistent. U verklaarde tijdens het eerste interview spontaan en uitdrukkelijk dat uw broer Ali geld moest betalen om de documenten te verkrijgen. U zei letterlijk “ze wilden geld hebben, dus Ali betaalde” (CGVS 20/06/2016, pg. 14). Op het tweede gehoor werd u opnieuw gevraagd naar het ophalen van deze documenten en werd er uitdrukkelijk gevraagd of dit geld kostte. U verklaarde toen wel dat het de gewoonte was in Irak om smeergeld te betalen maar u zei dat u niet betaald had en dat u niet wist of uw ouders hiervoor betaald hadden of niet. Dit terwijl u er op het eerste gehoor zeker van was dat uw broer smeergeld had betaald (CGVS 22/08/2016, pg. 8 & 9). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste gehoor over het smeergeld dat uw broer Ali betaalde, antwoordde u bevestigend dat u dat inderdaad gezegd had (CGVS 22/08/2016). Het is vreemd dat u dat niet spontaan vermeldde toen u duidelijk werd gevraagd of het geld kostte om de documenten te verkrijgen (CGVS 22/08/2016, pg. 8 & 9). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in het licht van bovenstaande vaststellingen ook getwijfeld kan worden aan uw verhaal over de moord op uw vader door de milities.

Gezien uw verklaringen over uw gedrag na de dreigbrief weinig logisch zijn en u bovendien tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde over verschillende elementen van uw asielrelaas zoals de persoon met wie u sprak over de dreigbrief voor de bomaanslag, het tijdsverschil tussen de dreigbrief gericht aan uw moeder en de beschietingen van haar huis, en het ophalen van documenten bij de politie kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader vermoord werd op 8 augustus 2015 in de wijk Draagh door sjiiitische milities omwille van de door u beschreven redenen.

Wat betreft uw bewering dat u zou zijn gevisieerd omwille van uw werk als manager van zangers dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u dit werk deed niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. U verklaarde zelf dat u voor het ontvangen van de dreigbrief in april 2015 nooit problemen had gekend omwille van uw werk (CGVS 20/06/2016, pg. 11). Wat betreft het ontvangen van de dreigbrief en de problemen die daarop volgden werd reeds vastgesteld dat deze feiten niet geloofwaardig zijn (cf. supra). U kunt bijgevolg niet aantonen dat u omwille van uw beroep ooit negatief onder de aandacht bent gekomen van bepaalde personen of groepen die bezwaar zouden hebben tegen het soort werk dat u doet.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw woonkaart, uw rantsoenkaart, uw paspoort en foto's van uw werk als manager met zangers bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad, die in deze beslissing niet worden betwist.

Daarnaast legde u ook een verslag van de politie voor in verband met de kleefbom, een bewijs van de ondervraging door de politie, een brief van de rechtbank, uw aanvraag voor documenten bij de rechtbank en een bevestiging van die aanvraag, en de overlijdensakte van uw vader. Dergelijke documenten hebben onvoldoende bewijskracht voor de bomaanslag op u en uw wagen en de moord op uw vader. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van deze stukken verder relativeert.

Wat betreft de dreigbrief die aan u gericht was, de dreigbrief die aan uw moeder gericht was en de foto's van de woning van uw moeder die beschoten werd. Dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke brieven en foto's kunnen door om het even wie opgemaakt of opgesteld zijn en hebben aldus geen bewijswaarde.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten.

Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54). Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf aan dat hij niet dacht dat er naar aanleiding van de dreigbrief iets zou gebeuren. Hij geeft hiervoor verschillende redenen. Hij deed nooit iemand kwaad en had geen vijanden, werd eerder nooit verbaal aangesproken of bedreigd en wist niet precies wie de brief stuurde. Hij was er dan ook van overtuigd dat de brief niet gevolgd zou worden door werkelijke feiten.

Verzoeker verduidelijkt dat hij de dreigbrief onmiddellijk meldde aan zijn zus Abir. Na het ontploffen van de kleeftbom, vertelde hij ook tegen zijn broer Ali dat hij eerder een dreigbrief ontving.

Verzoeker volhardt erin dat zijn moeder op dezelfde dag een dreigbrief ontving en slachtoffer werd van een beschieting.

Verzoeker volhardt erin dat zijn moeder aanwezig was bij de politie. Hij verklaart de tegenstrijdigheid door een vertaalfout tijdens het eerste gehoor en door zijn eigen nalatigheid waar hij dit vergat te vermelden en het belang van dit detail niet beseftte.

Verzoeker betaalde smeergeld om documenten te bekomen doch verzoeker weet niet hoeveel. Daarom leek hij aarzachtig tijdens het tweede gehoor.

Verzoeker wijst voorts op zijn profiel. Hij is soenniet, is jong, was manager voor zangers en won hiervoor veel geld. Zijn vader werd, volgens verzoeker door zijn problemen, vermoord. Verzoeker benadrukt dat zangers en soennieten doelwit zijn van extremistische (sjiitische) groepen. Hij verwijst daarvoor naar informatie uit 2011 en 2012. Deze elementen versterken zijn kwetsbaarheid ten opzichte van sjiitische milities van Bagdad. Verweerder nam dit specifieke profiel niet in overweging.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij citeert voormeld wetsartikel, artikelen 2 en 3 EVRM en rechtspraak van het EHRM. Verder geeft hij een uiteenzetting omtrent de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld'. In dit kader wijst hij erop dat verweerder het bestaan van een gewapend conflict niet ontkent.

Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door het EVRM (lees: EHRM) en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij gaat in dit kader uitvoerig in op:

“A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS “(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

(...)

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJ EN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

(...)

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

(...)

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

(...)”

Tevens wijst verzoeker op de politieke crisis, de manifestaties en op de noodtoestand die in Bagdad werd uitgevaardigd nadat demonstranten aldaar de Internationale Zone en het parlement innamen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de significante daling van het geweld in Bagdad, zoals beweerd door verweerder, ontbreekt. Hij wijst erop dat de kritiek jegens de COI Focus van maart 2016 ook geldt voor deze van juni 2016. Vervolgens uit hij kritiek op de inhoud COI Focus van maart 2016. Verzoeker verwijst naar enkele beleidsnota's van het CGVS en verwijt verweerder dat niet wordt aangetoond in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn sedert juni 2015. Verder stelt hij, verwijzende naar de website en de informatie van het CGVS, dat het CGVS bevestigt dat de situatie niet is gewijzigd en dat het aantal slachtoffers stabiel blijft. Voorts verwijt hij het CGVS dat enkele cruciale gegevens uit de gehanteerde COI Focus niet worden vermeld.

Verzoeker uit tevens kritiek op de COI Focus van juni 2016. Hij beroept zich in deze op de schending van artikel 26 PR CGVS en verwijst naar twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 12 april 2016 en naar een rapport van Caritas International.

Verzoeker betoogt voorts dat de informatie van verweerder onvoldoende actueel is. Verder stelt hij dat er een gebrek aan verscheidenheid van bronnen is. Eveneens verwijt hij verweerder een gebrek aan volledigheid en een verkorte weergave van de werkelijkheid. Er werden blijkens de hoger aangehaalde informatie en de website van Iraq Body Count meer aanslagen gepleegd dan deze die in de informatie van verweerder worden vermeld. De informatie van verweerder stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee het CGVS bepaalde gegevens presenteert. Het verslag werd snel afgewerkt en reflecteert de werkelijkheid niet. Verder stelt Cedoca de conclusie van de vorige COI Focus(sen) niet in vraag, en dit ondanks dat de veiligheidssituatie in Bagdad sedertdien fel is geëvolueerd en verslechterd.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een arrest van de RvV van 12 mei 2015. Verder verwijst hij andermaal naar de reeds hoger vermelde Franstalige arresten van de RvV. Tevens haalt hij arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 van de RvV aan en citeert hij uit het Franstalige arrest nr. 175 342 van 28 september 2016.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het reeds aangehaalde rapport van Caritas International en uit algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad, waaronder de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014. Eveneens citeert hij uit de informatie en de website van verweerder.

Voorts geeft verzoeker een overzicht van de cijfers omtrent en gebeurtenissen in Bagdad in de periode van januari tot september 2016 en de maanden en jaren daarvoor. Hij doet gelden dat Caritas International en Iraq Body Count meer slachtoffers en aanvallen rapporteren dan het CGVS. Verder concludeert hij uit deze cijfers dat er zeker geen belangrijke daling van het geweld is sedert 2013, het jaar van de herinvoering van de subsidiaire beschermingsstatus voor Bagdad door het CGVS. Verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS kan concluderen dat de veiligheidssituatie in positieve zin is geëvolueerd. Hij wijst er daarbij op dat er heden in Irak vier keren zoveel burgerslachtoffers vallen dan in 2010-2011, jaren wanneer door het CGVS nog subsidiaire bescherming werd verleend aan personen uit Bagdad en Mosul. Verzoeker gaat andermaal in op de inhoud van de informatie van verweerder en herhaalt het verwijt dat niet kan worden ingezien waarom het CGVS heden, dit in tegenstelling tot verschillende ogenblikken in het verleden, geen subsidiaire bescherming verleent. Vervolgens geeft hij een overzicht van incidenten in Irak en Bagdad in de periode van januari tot oktober 2016.

Verzoeker benadrukt vervolgens het onvermogen van de Iraakse autoriteiten om de burgers te verdedigen en het ongenoegen van de bevolking ten aanzien van de politieke klasse.

Verzoeker verzet zich tegen het gebruik van het argument dat Bagdad talrijke IDP's opvangt. Ter staving citeert hij uit het reeds geciteerde Franstalige arrest van de RvV van 12 april 2016, uit de informatie van verweerder en uit de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014. *"Verzoeker stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is."*

Verzoeker is het evenmin eens met het argument dat het openbare leven in Bagdad niet stilviel. Hij verwijst dienaangaande andermaal naar het voormelde, Franstalige arrest van de RvV van 12 april 2016. Vervolgens betoogt hij:

"Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 31 maart 2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil », zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden¹⁰³, stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er een reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid.

Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoeker. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13 jaar kent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, maar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar.

Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad."

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst op enkele elementen die het CGVS uitdrukkelijk erkent en op de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014.

Verder stelt hij dat de Vreemdelingenwet en de kwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel.

Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Verzoeker baseert zich verder op de schending van artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Volgens hem stelt verweerder ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak.

Verder verwijt verzoeker het CGVS nogmaals dat niet gemotiveerd wordt waarom in het verleden personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. Verweerder legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Verzoeker beroept zich vervolgens opnieuw op de schending van artikel 26 PR CGVS. Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de RvV. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De COI Focus van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de RvV.

2.1.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1):

“Stukken A

1. *Beslissing CGVS*
2. *Juridische bijstand*
3. *Verhoor bij CGVS, 20.06.2016*
4. *Verhoor bij CGVS, 22.08.2016*
5. *Australia: Refugee Review Tribunal, Iraq, CountryAdvise, 6 May 2011, IRQ38656*

Stukken B

1. *Iraq 2015, A catastrophic normal (Iraq body count)*
2. *Documented civilian deaths from violence (Iraq body count)*
3. *CGVS, Veiligheidssituatie in Bagdad, 29 april 2016, <http://www.cgra.be/fr/infos-pavs/lasituation-securitaire-bagdad>*
4. *CGVS, Note de politique de traitement, 2.06.2015*
5. *CGVS, Note de politique de traitement, 3.09.2015*
6. *CGVS, Note de politique de traitement, 26.10.2015*
7. *CGVS, Note de politique de traitement, 28.04.2016*
8. *Artikel betreffende de aanslagen van 11 mei 2016*
9. *Artikel betreffende de aanslagen van 11 mei 2016*
10. *Artikel betreffende de aanslagen van 17 mei 2016*
11. *Artikel betreffende de aanslagen van 17 mei 2016*
12. *Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016*
13. *Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016*
14. *Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016*
15. *Artikel betreffende de aanslagen van 30 mei 2016*
16. *Artikel betreffende de aanslagen van 9 juni 2016*
17. *Artikel betreffende de aanslagen van 27 juni 2016*
18. *Artikel betreffende de aanslagen van 3 juli 2016*
19. *Artikels betreffende de aanslagen van 3 juli 2016*
20. *Artikel betreffende de aanslagen van 3 juli 2016*
21. *Artikel betreffende de aanslagen van 6 september 2016*
22. *Artikel betreffende de aanslagen van 9 september 2016*
23. *Artikel betreffende de aanslagen van 27 september 2016*
24. *Artikel betreffende de aanslagen van 3 oktober 2016”*

2.2. Verweerder legt op 20 januari 2017 door middel van een aanvullende nota de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van artikel 26 PR CGVS (zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing).

Verzoekers betoog mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde *“COI Focus”* slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient voorts te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *“(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen”* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde *“COI Focus”* – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Verder dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de *“COI Focus”* gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *‘Sufi and Elmi v. the United Kingdom’* (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: *“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant*

factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om enerzijds kritiek te spuien op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch anderzijds zelf veelvuldig uit deze informatie te citeren ter onderbouwing van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij naar aanleiding van zijn religie, vermogen en activiteiten kende met een militie.

Verzoekers gedrag na het verklaarde ontvangen van een dreigbrief vanwege een militie is echter niet aannemelijk. Hierover wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw gedrag na het ontvangen van de dreigbrief niet in overeenstemming is met de ernst van de bedreiging die ten opzichte van u in die brief werd geuit. In deze brief werd u met de dood bedreigd wanneer u niet zou betalen (CGVS 20/06/2016, pg. 5, 12; CGVS 22/08/2016, pg. 4). U verklaarde zowel op het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), als op het eerste en tweede gehoor bij het CGVS dat u de dreigbrief die u voor de bomaanslag ontving ‘niet serieus nam’. U verklaarde zelf dat u de brief genegeerd had en er niets aangedaan had omdat u dacht dat ‘er niets zou gebeuren’ (vragenlijst CGVS, nr. 5; CGVS 20/06/2016, pg. 11; CGVS 22/08/2016, pg. 5). Anderzijds verklaarde u op het tweede gehoor bij het CGVS dat er in uw wijk ‘van alles gebeurde zoals moorden, huizen die in brand werden gestoken, en mensen die uit hun huizen moesten vluchten’. U herhaalde deze woorden nog eens op het einde van het tweede gehoor en u zei over de situatie in Irak dat ‘er veel incidenten gebeurden, er zijn veel mensen vermist en er worden mensen vermoord, het is een grote chaos bij ons en zeer gevaarlijk’ (CGVS 22/08/2016, pg. 3 & 11). In deze zeer gewelddadige context die u van Bagdad en Irak schetste, waarbij er vaak consequenties verbonden zijn aan dreigbrieven, is het dan ook zeer merkwaardig dat u die brief niet serieus neemt, zeker gezien u volgens uw verklaringen ook beseftte dat de sjiitische milities waarschijnlijk achter deze dreigbrief zaten (CGVS 22/08/2016, p. 4). Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, als soenniet, in de door u beschreven context, net extra waakzaam bent na het ontvangen van een brief van een sjiitische militie waarin u expliciet met de dood wordt bedreigd. Het was voor u bovendien geen gewoonte om een dreigbrief of bedreigingen te krijgen aangezien u zelf verklaarde voor de dreigbrief nooit problemen gekend te hebben (CGVS 20/06/2016, pg. 11; CGVS 22/08/2016, pg. 3). Het feit dat u een dreigbrief niet serieus neemt en met een zekere laksheid benadert in de hierboven beschreven situatie, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Uit zijn voormelde verklaringen blijkt namelijk dat hij wel degelijk beseftte dat de dreigbrief waarschijnlijk afkomstig was van een sjiitische militie. Zoals in de voormelde motivering reeds werd aangehaald kon bovendien net omdat hij nooit eerder problemen kende en het voor hem bijgevolg geenszins een gewoonte was om dreigbrieven te ontvangen worden verwacht dat hij meer waakzaamheid aan de dag zou hebben gelegd na het ontvangen van de dreigbrief in plaats van deze eenvoudigweg te negeren en ervan uit te gaan dat er toch niets zou gebeuren.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn acties na het ontvangen van de dreigbrief. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw acties na het ontvangen van de dreigbrief. Op het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u enkel met uw broer Ali over de dreigbrief had gesproken voor de bomaanslag (CGVS 20/06/2016, pg. 12). U had dit enkel tegen hem gezegd omdat u de anderen, onder meer uw ouders, niet ongerust wou maken (CGVS 20/06/2016, pg. 12).”

Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat u enkel tegen uw zus Abir iets gezegd had over de dreigbrief die u gekregen had. Er werd bovendien tijdens het tweede gehoor tot tweemaal toe bevestiging gevraagd om er zeker van te zijn dat u het alleen tegen uw zus gezegd had (CGVS 22/08/2016, pg. 5). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u met uw broer enkel over de ontploffing had gesproken en niet over de dreigbrief. U bleef erbij dat u enkel met uw zus had gesproken over de dreigbrief en suggereerde dat deze tegenstrijdigheid te wijten kon zijn aan een foute vertaling door de tolk (CGVS 22/08/2016, pg. 10). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen enkele opmerking heeft gemaakt over de tolk of problemen bij de vertaling. U antwoordde bovendien bevestigend toen u werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS 20/06/2016, pg. 17). Deze tegenstrijdigheid kan evenmin aan een loutere vergissing of vergetelheid van uw kant worden toegeschreven, gezien u in eerste instantie héél uitdrukkelijk verklaarde dat u met Ali over de dreigbrief had gesproken en dat Ali 'bang' reageerde nadat u hem over de dreiging inlichtte. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de enige persoon met wie u sprak over de dreigbrief ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich wel herinnert wie de enige persoon was met wie u sprak over de dreigbrief, de allereerste keer dat u persoonlijk zou zijn bedreigd, vooral omdat het niet om een wildvreemde gaat, maar om iemand die tot de intieme familiekring behoort."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de verklaringen waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt blijkt duidelijk dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aangaf dat hij na het ontvangen en voorafgaand aan de ontploffing enkel zijn broer Ali inlichtte over de dreigbrief. Tevens blijkt hieruit dat hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aangaf dat hij tijdens deze periode enkel zijn zus Abir inlichtte en dat hij meermaals uitdrukkelijk ontkende dat hij tijdens deze periode zijn broer Ali inlichtte. Bijgevolg zijn verzoekers eerdere verklaringen niet voor interpretatie vatbaar en laten deze geen ruimte voor de nuanceringen die hij hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verder wordt in de bestreden beslissing correct gemotiveerd:

"Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat uw moeder een dreigbrief ontving en het moment dat het huis beschoten werd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw moeder de dreigbrief ontving de dag voor de beschieting (CGVS 20/06/2016, pg. 2). Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat de dreigbrief en de beschieting op hetzelfde moment plaatsvonden (CGVS 22/08/2016, pg. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, ontkende u en zei u dat u op het eerste gehoor wel had gezegd dat het op dezelfde dag plaatsgevonden had (CGVS, 22/08/2016, pg. 11). U wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan foutieve vertalingen van de tolk tijdens het eerste gehoor (CGVS, 22/08/2016, pg. 11). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen enkele opmerking heeft gemaakt over de tolk of problemen bij de vertaling. U antwoordde bovendien bevestigend toen u werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS 20/06/2016, pg. 17). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u over het tijdstip waarop zulke zware feiten – de dreigbrief gericht aan uw moeder en de beschieting van haar woning – plaatsvonden, tegenstrijdige verklaringen aflegde. Het feit dat u over zulke ingrijpende gebeurtenissen voor uw moeder, die er haar zelfs toe dwongen te verhuizen, tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich tot een loutere herhaling en bevestiging van één versie van zijn verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid van deze versie met zijn overige verklaringen.

Verder voert verzoeker geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van volgende, pertinente en terechte motivering:

"Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de personen met wie u bij de politie documenten ging ophalen op 19 mei 2015. U verklaarde op het eerste gehoor bij het CGVS dat u samen met uw zus en uw broer deze papieren ging ophalen. Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat u samen met uw moeder, uw zus en uw broer deze documenten ging ophalen. Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u deze tegenstrijdigheid en zei u dat u tijdens het vorige interview wel had gezegd dat uw moeder erbij was (CGVS 20/06/2016, pg. 14; CGVS 22/08/2016, pg. 8, 10). U verwees bovendien op het einde van het gehoor opnieuw naar de tolk als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden (CGVS 22/08/2016, pg. 11). Zoals eerder vermeld werd, is dit geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien u tijdens het eerste gehoor geen enkele opmerking gemaakt heeft over de tolk of de vertalingen (CGVS 20/06/2016, pg. 17)."

De loutere volharding in één versie van zijn eerdere verklaringen omtrent de aanwezigheid van zijn moeder en omtrent de beweemde vertaalproblemen, is niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen over zijn verklaringen.

Verder kan de algemene *post factum* bewering dat het dan toch een nalatigheid in zijn hoofde zou betreffen niet ernstig worden genomen. Verzoeker tracht(te) de voormelde vaststellingen eerder en ook in het onderhavige verzoekschrift immers eveneens toe te schrijven aan vertaalproblemen. Hoe dan ook was het geenszins onredelijk om te verwachten dat hij gedurende zijn beide gehoren op coherente wijze zou kunnen aangeven welke personen hem naar het politiekantoor vergezelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Uw verklaringen betreffende het ophalen van deze documenten waren bovendien inconsistent. U verklaarde tijdens het eerste interview spontaan en uitdrukkelijk dat uw broer Ali geld moest betalen om de documenten te verkrijgen. U zei letterlijk “ze wilden geld hebben, dus Ali betaalde” (CGVS 20/06/2016, pg. 14). Op het tweede gehoor werd u opnieuw gevraagd naar het ophalen van deze documenten en werd er uitdrukkelijk gevraagd of dit geld kostte. U verklaarde toen wel dat het de gewoonte was in Irak om smeergeld te betalen maar u zei dat u niet betaald had en dat u niet wist of uw ouders hiervoor betaald hadden of niet. Dit terwijl u er op het eerste gehoor zeker van was dat uw broer smeergeld had betaald (CGVS 22/08/2016, pg. 8 & 9). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste gehoor over het smeergeld dat uw broer Ali betaalde, antwoordde u bevestigend dat u dat inderdaad gezegd had (CGVS 22/08/2016). Het is vreemd dat u dat niet spontaan vermeldde toen u duidelijk werd gevraagd of het geld kostte om de documenten te verkrijgen (CGVS 22/08/2016, pg. 8 & 9). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Ook verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Andermaal biedt hij voor de strijdigheid van deze verklaringen geen afdoende uitleg. Indien hij er werkelijk zeker van was dat zijn broer smeergeld had betaald, kan immers niet worden ingezien waarom hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aanvankelijk stelde dat smeergeld betalen in Irak de gewoonte was, ontkende dat hij smeergeld betaalde en aangaf niet te weten of zijn ouders smeergeld betaalden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Het Commissariaat-generaal meent dat er in het licht van bovenstaande vaststellingen ook getwijfeld kan worden aan uw verhaal over de moord op uw vader door de milities. Gezien uw verklaringen over uw gedrag na de dreigbrief weinig logisch zijn en u bovendien tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde over verschillende elementen van uw asielrelaas zoals de persoon met wie u sprak over de dreigbrief voor de bomaanslag, het tijdsverschil tussen de dreigbrief gericht aan uw moeder en de beschietingen van haar huis, en het ophalen van documenten bij de politie kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader vermoord werd op 8 augustus 2015 in de wijk Draagh door sjiiitische milities omwille van de door u beschreven redenen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoeker verder verwijst naar zijn (voormalige) activiteiten als manager, dient te worden vastgesteld dat uit de door hem aangereikte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat hij deze activiteiten uitoefende zou volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien wordt in dit kader in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat betreft uw bewering dat u zou zijn gevisieerd omwille van uw werk als manager van zangers dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u dit werk deed niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. U verklaarde zelf dat u voor het ontvangen van de dreigbrief in april 2015 nooit problemen had gekend omwille van uw werk (CGVS 20/06/2016, pg. 11). Wat betreft het ontvangen van de dreigbrief en de problemen die daarop volgden werd reeds vastgesteld dat deze feiten niet geloofwaardig zijn (cf. supra). U kunt bijgevolg niet aantonen dat u omwille van uw beroep ooit negatief onder de aandacht bent gekomen van bepaalde personen of groepen die bezwaar zouden hebben tegen het soort werk dat u doet.”

Gezien verzoeker in het verleden nooit concrete en geloofwaardige problemen ondervond omwille van zijn activiteiten, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel zo zou zijn.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt door de partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de situatie voor soennieten in Bagdad zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om aldaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Bijgevolg kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt overigens eveneens duidelijk uit de rechtspraak van zowel het HvJ als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst in het kader van zijn uiteenzetting omtrent de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld'.

Evenmin kan worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 in de door passage waarnaar verzoeker verwijst geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan voorts worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die*

getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden geveld is geenszins dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in de voormelde arresten in aanmerking werd genomen en dat deze informatie deels werd aangereikt door verzoeker zelf.

Verzoeker verwijt het CGVS in het kader van het voorgaande nog dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is.

In zoverre hij zich daarbij baseert op de beleidsnota's van het CGVS, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient opnieuw te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog beroept op zijn profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS